

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2025, č. j.: KRPA-272922-26/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2025, č. j.: KRPA-272922-26/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), o 90 dnů prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená a prodloužená rozhodnutími žalované ze dne 27. 8. 2024, č. j.: KRPA-272922-10/ČJ-2024-000022-ZZC, a ze dne 22. 11. 2024, č. j.: KRPA-272922-24/ČJ-2024-000022-ZZC.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly dostatečně zhodnoceny možnosti uložení zvláštních opatření, není zjevné, že by zvláštní opatření neplnil, přitom sdělil dostatečné údaje, některá zvláštní opatření nebyla řádně zhodnocena, zajištění nebylo aplikováno subsidiárně; doba zajištění je nepřiměřená a překročila maximální možnou délku, délka prodloužení nebyla řádně odůvodněna; rozhodnutí má negativní dopad na jeho psychické zdraví, napadené rozhodnutí je nedostatečně individualizováno, nebyla zohledněna jeho součinnost.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě shledala naplnění všech podmínek ust. § 124 odst. 3 z.p.c., délka prodloužení zajištění byla řádně odůvodněna a celková délka zajištění nepřekročila zákonný rámec, využití zvláštních opatření nebylo možné; realizace správního vyhoštění dosud nebyla možná, jelikož žalobce nemá náhradní cestovní doklad, avšak potenciálně je realizace vyhoštění možná. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

5. Dne 27. 8. 2024 byl žalobce s ohledem na záznam v evidenci nežádoucích osob policií zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam žalované ze dne 27. 8. 2024, č. j.: KRPA-272922-1/ČJ-2024-000022).
6. V minulosti byl žalobce opakovaně zajišťován dle z.p.c. (sdělení žalované ze dne 7. 9. 2023, č. j.: KRPA-167706-41/ČJ-2015-000022).
7. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 4. 2015, č. j.: KRPA-167706-34/ČJ-2015-000022, které nabylo dne 30. 4. 2015 právní moci, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce pěti let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Doba vycestování z území Evropské unie byla stanovena v délce třiceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí.
8. V rámci podání vysvětlení dne 27. 8. 2024, o němž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-272922-9/ČJ-2024-000022, žalobce uvedl, že je v České republice od roku X. a nikdy nevycestoval, cestovní doklad dávno nemá, nový si nedělal, neboť je to zbytečné, je si vědom uložení vyhoštění, nevycestoval, nechce vycestovat, nerespektoval X., nechce vycestovat, dvakrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu, na výjezdní příkaz si nevzpomíná, kromě žádostí o mezinárodní ochranu nečinil kroky k legalizaci pobytu, bydlí v bytě, v němž má svůj pokoj, nájemní dohoda je ústní, nemá označenu domovní schránku, přihlášen k pobytu není, nelegálního pobytu si je vědom, je svobodný a bezdětný, pracuje X., je zdravý, v České republice nemá rodinné příslušníky, X., ve vycestování mu nic nebrání, ve vlasti mu nic nehrozí, vycestuje dobrovolně, ale až za několik let, zatím by zde brigádně pracoval a vydělal si peníze, doručovací adresu nemá.
9. Dne 27. 8. 2024 vydala žalovaná pod č. j.: KRPA-272922-10/ČJ-2024-000022-ZZC rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c. na dobu 90 dnů. Jak vyplývá z odůvodnění, žalobce se snaží na území setrvat co nejdéle i přes vědomost neoprávněného

pobytu, jak uvedl, vycestovat nechce. Nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b z.p.c., neboť hrozí nebezpečí, že žalobce z území Evropské unie dobrovolně nevycestuje. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy realizace vycestování.

10. Dne 22. 11. 2024 vydala žalovaná pod č. j.: KRPA-272922-24/ČJ-2024-000022-ZZC rozhodnutí o prodloužení zajištění podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. o 90 dnů. Rozhodnutí i délka zajištění byly odůvodněny obdobně jako v původním rozhodnutí, dosud se nepodařilo zajistit náhradní cestovní doklad, avšak uskutečnění správního vyhoštění je reálné.
11. Podle zprávy Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 18. 2. 2025, č. j.: CPR-44440-11/ČJ-2024-930311-T259, byly činěny úkony k opatření náhradního cestovního dokladu žalobci, žádost nyní řeší příslušné orgány žalobcovy země původu, s nimiž probíhá průběžná komunikace; výkon správního vyhoštění v době současného zajištění nebude možný, avšak v době prodloužení zajištění je reálný.
12. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 2. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 123 odst. 1 z.p.c. *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
16. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

17. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS) ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (ust. § 123b odst. 4 věta druhá z.p.c.); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaná zabývala na s. 5 - 7 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo dlouhodobé nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Žalobce neměl snahu vycestovat z České republiky, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční záruky, ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta. Žalobce nectil zákony České republiky, nerespektoval povinnosti mu uložené, je bez finančních prostředků a bez přihlášeného bydliště v České republice. Žalobce sám nemá snahu svou situaci řešit, bydlení měl zajištěno bez jakéhokoli právního titulu. Nájemní byt tudíž může snadno opustit, a tak se stát nedosažitelným pro účely kontrol. Na základě toho žalovaná dovodila, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud přisvědčil závěru žalované, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b z.p.c. nesplnilo kýžený účel, trvá důvodná obava, že by uložením toliko zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality nebo zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie. Žalobce svým předchozím chováním oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak, že z území České republiky vycestuje dobrovolně. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu prodloužení zajištění. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro prodloužení jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Žalobce dlouhodobě nerespektuje správní vyhoštění ani následný výjezdní příkaz, v minulosti byl již opakovaně zajištěn, přesto nadále nerespektuje právní řád a dlouhá léta odmítá vycestovat; zároveň v bytě, kde pobývá, obývá toliko jeden pokoj, jeho nájemní smlouva je pouze ústní a nemá označenu schránku, jeho dosažitelnost je proto velmi nejistá. Své právní závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnila a uvedla, proč přistoupila k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a proč nebylo užito mírnějšího opatření. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce označující napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné tudíž nejsou důvodné.
18. Soud se dále zabýval námitkou, že doba trvání prodloužení zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem, a i v tomto případě dospěl k závěru, že námitka

není důvodná. Z rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, plyne, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. o jeho prodloužení, uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V citovaném rozsudku NSS uvedl: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).*“ Žalovaná dostala shora předestřeným judikатурním požadavkům. Uvedla, že od orgánů domovského státu dosud neobdržela odpověď na žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, teprve poté bude realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu. Bude však nutné zajistit přepravní doklady. Žalovaná tedy dosud nemohla realizovat správní vyhoštění, jelikož žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Podle žalované sice aktuálně nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, nicméně ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu v době prodloužení zajištění je možné, přičemž doba prodloužení trvání zajištění o 90 dnů se jeví přiměřenou. V tomto ohledu nelze žalované nic vytknout, odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce prodloužení zajištění je podrobné a přezkoumatelné. Žalovaná tak dostala požadavkům kladeným na odůvodnění délky prodloužení zajištění cizince, když uvedla naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění v souladu se závěry soudní rozhodovací praxe. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalované bylo netransparentní, je z něj naopak jednoznačně zřejmé, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění, a to o 90 dnů. Takto stanovená délka prodloužení zajištění odpovídá ust. § 125 odst. 2 písm. c) a odst. 3 z.p.c., kdy lze cizince zajistit až na 365 dnů, a soud ji neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu.

19. Lze souhlasit s žalobcovým názorem, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového postupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikterak paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřela, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž jeho pobyt na území je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko v důsledku opakovaného a dlouhodobého nerespektování právního řádu (na uvedeném nic nemění ani chování žalobce počínaje až jeho zajištěním, jež je v žalobě označeno za poskytování součinnosti). Žalobce též uváděl, že je zdravý, z ničeho tudíž nevyplývá nepřiměřený dopad zajištění na jeho psychické zdraví.
20. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba prodloužení zajištění není nijak excesivní ani nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž uvedla, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.

21. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisu. Žalovaná se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s naplněním podmínek pro prodloužení žalobcova zajištění a své závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro prodloužení zajištění dle ust. § 124 odst. 3 z.p.c.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. března 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce